

Поле - Джерело

Написав ЮЛІЯ Тонего
Четвер, 18 квітня 2013, 09:04

Поле

... вийшов сіяч сіяти... Мф. 13:3

У час, благоприємний для сівби,
Сіяч на полі розсівав насіння.
У Бога він просив благословіння,
Щоб рясно колосилися хліби.

Він сіяв добре, був господар вправний,
Добірні зерна із собою мав
І ниву також добре доглядав,
Та й чорнозем на ниві теж був славний.

Скінчивши працю, у зворотній шлях
Він вирушив. А в серці сподівання:
Хоч при дорозі нива, хоч остання,
Та красуватись буде в колосках.

Іще раз озирнувся, аж над шляхом
Весело пташечки малі кружляли,
Збирали зерна, що туди упали
І, не зійшовши, стали кормом птахам.

О так, не все посіяне насіння
Зійде й налеться колосом. Лиш те,
Яке в землі не стліє, проросте,
І яке матиме міцне коріння.

А скільки праці, щоби бур'яни
Не заглушили сходи колосочків,
Щоб мали силу вирости росточки
Й обігрівались сонечком вони.

Отак роздумуючи, він пішов.
Минали дні, і з-під землі поволі
З'явилися сходи, ще тендітні й кволі.
Але посів не лише тут зійшов.

Пробилися ростки й там, де коріння
Не могло міцно в землю увійти.
А без води рослині не рости.
Тому зів'яли сходи на камінні.

А ще між терном паростки зійшли,
Який густою вигнався стіною.
І заглушив він сходи ті собою,
І плоду вони дати не змогли.

Поле - Джерело

Написав ЮЛІЯ Тонего
Четвер, 18 квітня 2013, 09:04

А на родючій полі, де уміло
Рослини доглядались кожен раз,
З'явилися колосочки у свій час,
І щедро та пшениця зародила.

* * *

Так сіється сьогодні Слово Боже.
Багато сіячів умілих є.
Але чи благодатне поле кожен
У серце на цей час надбав своє?

Чи може стало воно битим шляхом,
Де Слово Божому не прорости?
І як зерно визбирують там птахи,
Так Слово ворогові даєш ти?

Чи може ґрунт у серці кам'янистий,
Де Слово сходить, та у важкий час
Ті сходи гинуть, бо не коренисті,
І віру ти втрачаєш свою враз?

А може в твоїм серці густий терен
Із клопотів, багатства, суєти,
І ні одне з посіяних там зерен
Не може зовсім плоду принести?

Пильнуймо своє серце, щоби Слово
Там вкорінилось міцно й проросло.
Щоб у житті воно нам знову й знову
Утіхою й підкріпленням було.

Щоб ми плоди принести мали силу,
Звершали у терпінні весь свій шлях.
Щоб віру в серці ми не загасили
І вічно були з Богом в небесах.